

Mosàic Mundial

Un altre Dia

Ara que hem passat ja la Festa Major i que ha quedat palesament demostrat que el divertiment corporal no satisfà pas nostre esperit, mancat de menjar més fi que els concerts o les funcions teatrals.

Ara que durant l'any celebrem moltes festes: Festa major grossa i petita, Nadal, Pàsques, Carnestoltes; Dia del Llibre, de la Raça, del Mestre, de la Mare, dels Morts; diumenges, dilluns de sabater i fins n'hi ha que en fan cada dia de la setmana; ara encara hauríem d'afegir-n'hi un altra, ens manca el *Dia del Lector*. Una diada en quina els aficionats al bon llegir, els nens i nenes de les Escoles i tothom que poguessim arregar, hauríem de passar-lo llegint en nostra Biblioteca per a homenatjar així el nostre esperit, ben faltat d'aital dolçor. Podríem també fer que bons escriptors ens regalessin amb bonics originals seus inèdits, logrant així el goig de les primícies de l'obra que après ha d'ésser difosa pel món sencer.

Podria també haver-hi sessions de lectura general de troços escollits i de bona literatura; podríem..., podríem començar en la primera anyada, celebrant el Dia del Lector amb una recaptà general per a obtenir recursos a fi de crear la tant desitjada Biblioteca de Sant Celoni.

Prediccions

Des del final de la guerra mundial han sigut moltes les guerres o semi-guerres que hi han hagut. La guerra russa, la xinesa, la balcànica, la mexicana, i per si fossin poques, la de les tarifes, la prohibicionista, la diplomàtica, la guerra contra el mal parlar, la guerra a les mosques i... la guerra a casa.

Sembla que la sensibilitat humana hauria de desdir davant de tantes emocions que li commouen totes les fibres, però no és així. Encara podem resistir sense protesta la predicció feta per una secta, «La gran Piràmide», crec que es titula.

Sense previ avís —això és sense ultimàtum— ens amenaça dient-nos que entre els any 1928 al 1934 hi haurà una nova guerra, en la qual pendrà part tot el món o póc menys.

No soc supersticiós i davant d'aital aventurada predicció no puc menys que riure i burlar-me de la credulitat d'algunes persones, de la bona fe d'altres i la dolenteria d'alguns que a l'ampar d'una religió molt elàstica, medren amplemment i protegeixen els seus interessos. Ric de gust, demanant, però, que s'equivoquin de mig a mig aquests propaladors d'infundis i sembradors de *mal-de-cor*.

Almeuys haguéssin fet com el savi Edison que ha assegurat que un dia Europa lluitarà contra l'Amèrica del Nord, però no ha assenyalat cap data. I aquesta inseguretad ens va molt bé, perquè sempre

pensarem: «Nosaltres ja serem morts». I no deixa d'ésser, en aquest cas, un bon consol. És més bona perspectiva morir al llit que esmenuçat per un obús.

L'ensenyança professional

A l'Escola Normal de Mestresses de Barcelona s'ha produït un fet verament sensible. Una balconada s'és vinguda a terra ferint a varies alumnes de la mentada Escola.

El més greu del cas, apart l'immensament dolorós de les desgràcies personals, és que ara s'ha vingut en coneixament que tota l'Escola menaça ruïna i és ademés insuficient de bon tros per a donar classe com cal a totes les noies que hi assisteixen.

Si l'Escola Normal és l'enclusa on s'han de forjar les futures intel·ligències que més endavant han d'ensenyar a nostres filles, és naturalment indispensable que es procuri envoltar l'ensenyança mentada de totes les garanties.

I és indubtable que un dels mitjans més positius és l'espaiositat, l'higiene, la bona llum, que es tradueix en al·legria, en satisfacció i prepara l'ambient per a ben rebre les ensenyances de les seves Professores.

Bé està que hom es preocupi de l'ensenyança primària, sense descuidar, com sembla que passava a Barcelona, la professional, necessària també, car l'eficàcia de la primera es deu a la superioritat de la segona.

Paradoxes

- Estàs molt content, Pepet, ¿que et passa?
- Avui fa un any just que vaig deixar de fumar. I el tabac era la meva mort.
- Es cert, tens motius sobrats per alegrar-te'n.
- Mira si estic alegre, que m'en vaig a comprar un *àguila* de deu rals per celebrar-ho!

**

En Xirinacs, condemnat a mort, està en capella.
—Desitgeu alguna cosa?—, li preguntà un membre de la cofradia de la Bona Mort.

—Voldria bolets... a la brasa.
El membre reflexiona. Som al mes de Gener i no n'hi han pas enlloc. S'hauran de fer. S'arremanga de braços i dona a en Xirinacs una forta lliçó d'*uzcudunisme*.

En acabat, s'en va tranquilament amb l'aire de la persona que ha acomplert el seu deure.

BLANC-BLAU

